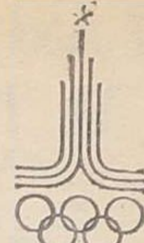
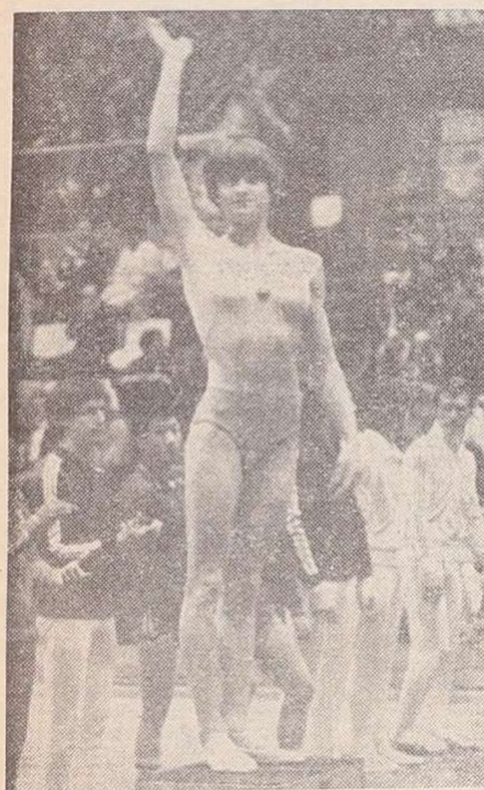

ASPIRAȚIILE SPORTIVILOR ROMÂNI LA MEDALII ȘI ÎNALTE PERFORMANȚE SE POT ÎMPLINI PE PODIUMURILE OLIMPICE DE LA MOSCOVA !

Nadia Comăneci:

ÎNAINTE DE TOATE — PRESTIGIUL SPORTULUI ROMÂNESC

Sînt, realmente, cuprinsă de emoție cînd mă gîndesc că au trecut patru ani de la acele clipe de neuitat pentru mine cînd, la Forumul din Montreal, reușeam marele rezultat al vieții mele sportive — cucerirea a trei medalii de aur la Jocurile Olimpice. Prin performanțele mele, ale Teodorei Ungureanu și ale echipei noastre, a triumfat, desigur, școala românească de gimnastică, care a meritat admirația întregii lumi. Anii care au trecut de atunci ne-au adus noi satisfacții, noi victorii în cele mai însemnate competiții internaționale. Echipa noastră a repurtat, anul trecut, la Fort Worth un excepțional succes la campionatele lumii, noi sportive române s-au impus cu autoritate în arena mondială, iar Emilia Eberle, Dumitrița Turner, Melita Ruhn și Rodica Dunca sînt încă acum printre favoritele oricărui concurs de vază.

Iată de ce privesc cu optimism apropiata Olimpiadă și am convingerea că vom obține noi și prestigioase performanțe. Prin grija părintească a organelor de partid și de stat, eu și colegele mele am avut asigurate cele mai bune condiții de lucru, ne-am pregătit toate cu multă atenție, ne-am îmbunătățit exercițiile, cunoaștem rigorile noului cod de punctaj și avem datoria de onoare de a fi la înălțime.

Va trebui să-mi apăr cele trei titluri olimpice cucerite la Olimpiada precedentă pe terenul propriu al celor mai puternice adversare ale mele, gimnastele sovietice, și această situație îmi îngreuiază considerabil misiunea. Dar, voi lupta cu toate forțele de care sînt capabilă pentru ca atît eu cît și echipa noastră să repurteze la cea de a XXII-a ediție a Jocurilor Olimpice succese de onoare pentru mișcarea sportivă românească.

Ștefan Rusu:

AM AVUT CONDIȚII EXCELENTE DE PREGĂTIRE, TREBUIE SĂ LUPTĂM EXEMPLAR!

Pentru noi, cei din echipa de lupte greco-romane, participarea la turneul olimpic de la Moscova reprezintă o problemă de mare răspundere, de prestigiu, dacă vreți. Avem de apărat o poziție cîștigată cu mari eforturi în primii trei ani ai actualului ciclu olimpic. La situarea reprezentativei țării noastre pe un loc fruntaș în ierarhia continentală și mondială, colegii mei Constantin Alexandru, Ion Draica, Ion Păun, Nicu Gingă, Roman Codreanu, Petre Dicu și ceilalți au avut un aport foarte însemnat. Firește, am contribuit și eu cu cîteva titluri europene, unul mondial, ca și cu alte medalii obținute în mari competiții internaționale. Toți acești băieți sînt și azi componenți ai formației țării noastre și, chiar dacă nu toți au fost mereu la înălțime, ei au rămas în continuare în rîndul fruntașilor categoriilor respective și, deci, principalii pretendenți la medaliile olimpice. Aspirațiile noastre se întemeiază pe excelentele condiții de pregătire care ne-au fost asigurate în perioada preolimpică, prin grija permanentă a organelor de partid și de stat.

În ceea ce mă privește, anul 1980 a început bine pentru mine, cucerirea titlului european fiind prima dovadă. Acum mă simt foarte bine, am lucrat cu multă conștiinciozitate la antrenamente și doresc să închei anul competițional tot cu o victorie. La Montreal am ratat de puțin clasarea pe primul loc și, mergînd progresiv, vreau ca lîngă medalia de argint obținută atunci să adaug una dintr-un metal mai prețios. Mă simt în plenitudinea forțelor, sînt la vîrsta marilor performanțe și nu vreau să scap prilejul de a deveni campion olimpic.

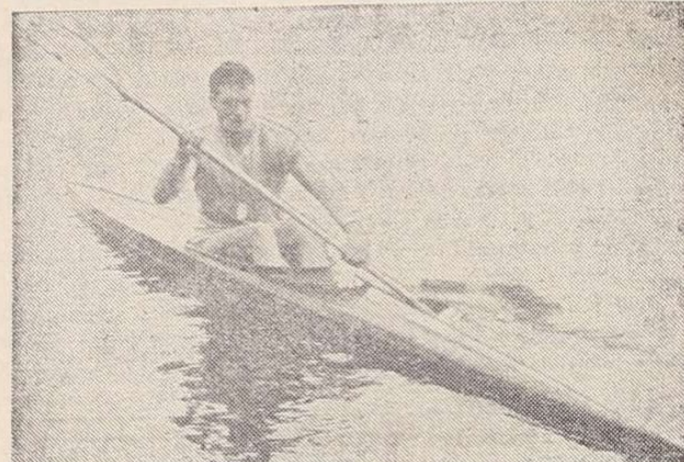
Virgil Dociu:

CU TATA, ÎN ACELAȘI PALMARES...

Eu nu mă născusem încă pe vremea cînd tatăl meu Ilie era considerat, prin anii 1950—1954, drept cel mai bun ridicător de greutăți din țară. Mi-au spus-o foștii săi adversari — azi antrenori, ba chiar și el. Tot de la ei știu că părintele meu a fost primul halterofil român care a depășit 300 kg — pe vremea aceea o performanță deosebită. Așa am aflat că Ilie Dociu a avut cinstea să facă parte din echipa de haltere a României, care în 1952, la Helsinki, lua startul pentru prima oară la Olimpiadă, și că el a ocupat locul 11 la categoria semimijlocie.

Grație tatălui meu am devenit și eu halterofil. M-am născut la 3 decembrie 1965, iar 10 ani mai tîrziu am început să mă joc de-a halterofilul, sub ochii exigenți și răbdători ai tatălui care, parcă regretînd că la vremea sa nu a putut urca pe podiumul laureaților, îmi spunea mereu: „Muncește Virgi mult și vei vedea că marile performanțe nu vor întîrzia". Așa a și fost. La 23 de ani neîmpliniți, la „mondialele" de la Getysburg am ocupat locul 8 cu 290 kg la categoria ușoară, avînd satisfacția cuceririi medaliei de bronz la stilul smuls cu 132,5 kg. Doi ani mai tîrziu, la campionatele europene de la Belgrad, am ocupat locul 4, cu 307,5 kg la total, 135 kg la smuls și 172,5 kg la aruncat — toate recorduri naționale la categoria ușoară. Deci, am progresat cu 17,5 kg în numai doi ani.

Acum debutez la Olimpiadă. Știu că va fi greu să obțin o medalie, dar nu imposibil! Cu 315 kg la total, pot viza medalia de argint sau de bronz. Voi ține cont de spusele tatălui și antrenorului meu: „Să lupți cu încredere deplină, Virgi, că ești bine pregătit, puternic, cu un moral ridicat..." Vreau să obțin, oricum, mai mult decît părintele și sfetnicul meu!

Vasile Diba:

EU ȘTIU CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII PRIMUL PE PODIUM!

La Moscova voi fi prezent pentru a doua oară la Jocuri. Am debutat în 1976, la Montreal, și am reușit să cîștig titlul olimpic în proba de caiac-simplu 500 m, întrecere prezentă atunci pentru întiia oară pe afișul olimpic. Victoria mea a însemnat primul titlu cucerit de un caiacist român în arena olimpică, după cele cinci aduse acasă de canoiști de la Melbourne, Ciudad de Mexico și München. Mă voi alinia, deci, la startul cursei de caiac simplu 500 m nu numai cu dorința firească de victorie a oricărui competitor, ci și cu răspunderea normală a celui care ține cu orice preț să-și apere titlul, să-și repete izbînda. Pentru că sportivul care a urcat pe cea mai înaltă treaptă a unui podium de premiere olimpic, care a ascultat Imnul de stat al țării sale, cîntat pentru victoria sa în fața celor mai buni din lume știe că nu poate exista bucurie mai mare. Și mai e ceva. După ce ai obținut o mare victorie, toată lumea așteaptă, în continuare, succese de la tine. Și chiar dacă nu poți cîștiga întotdeauna, așa cum s-a întîmplat cu mine anul trecut, la campionatele mondiale de la Duisburg — am avut, în general, un sezon mai puțin fericit — în marile ocazii, așa cum este Olimpiada, nu ai voie să nu împlinești speranțele iubitorilor sportului. M-am pregătit, așadar, cu toată atenția pentru apropiatele întreceri de la Krîlatskoe. Știu că va fi mult mai greu decît în urmă cu patru ani, numărul caiaciștilor de valoare a crescut, dar știu, mai bine decît adversarii mei, ce înseamnă să fii campion olimpic, să fii primul pe podium!

Ștefan Birtalan:

DIN NOU ÎN FRUNTE, ACOLO UNDE AM MAI FOST!

Inutil să mai spun cît este de greu la Olimpiadă, să amintesc că medalia de aur rămîne pentru cei mai mulți un vis neîmplinit. Handbalul nu face excepție, cel puțin 6 din cele 12 formații calificate în turneul de la Moscova țintind cununa de lauri.

Toate aceste lucruri ne-au fost cunoscute și, în consecință, sub conducerea antrenorilor Ioan Kunst-Ghermănescu, Lascăr Pană și Nicolae Nedef, ne-am pregătit intens. Misiunea noastră a fost încă și mai dificilă, avînd de recuperat handicapul pe care ni l-am creat cu doi ani în urmă, handicap valoric care ne-a coborît șase trepte în ierarhia mondială. Școala românească de handbal este însă puternică. Așa se explică faptul că ea a avut forța să redea, într-un timp relativ scurt, echipei naționale valoarea necesară pentru a-și disputa cu șanse întiietatea în compania celor mai redutabile reprezentative. Rezultatele realizate în toamna și iarna trecută ca și cele din primăvara și vara acestui an atestă justețea orientării noii noastre selecționate. Ea îmbină cei mai talentați reprezentanți ai cîtorva generații, legătura dintre ele asigurînd-o dorința comună de a munci, abnegația și dăruirea aflate deopotrivă la cele mai înalte cote. Astăzi, reprezentativa masculină de handbal a României este un tot unitar, o singură voință.

Ne așteaptă, așa cum spuneam, meciuri grele la Olimpiadă. Sîntem însă toți — antrenori și sportivi — hotărîți să nu precupețim nimic pentru a cuceri medalia de aur și a readuce handbalul nostru acolo unde s-a aflat ani și ani, în fruntea ierarhiei mondiale. Cu această hotărîre plecăm spre Moscova.

ANGAJAMENTE OLIMPICE PLINE DE DĂRUIRE ȘI AVÎNT PATRIOTIC!

(Urmare din pag. 1)

țiat, de fiecare dată, conștiința patriotică a sportivilor de a se pregăti temeinic, responsabil, de a lupta cu toate puterile, cu toată ființa lor, pentru a obține medalii olimpice, pentru a spori zestrea sportivă a României socialiste, de a depăși tot ceea ce s-a realizat pînă în prezent în sportul nostru de performanță. Impresionantă este manifestarea recunoștinței, de către toți sportivii olimpici, față de grija pe care le-o poartă partidul și statul nostru, personal tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. Beneficiari sau asistenți numai, acum 4 ani, la marea cinstire făcută mișcării sportive cu prilejul înmînării de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, președintele Republicii, a înaltelor distincții pentru succesele olimpice de la Montreal, **toți sportivii din lotul olimpic doresc să ducă la îndeplinire îndemnul de atunci al tovarășului Nicolae Ceaușescu, de a face noi eforturi pentru perfecționare, pentru a putea ocupa în competiții și la Jocurile Olimpice din anul 1980 locuri și mai bune.** În această direcție a fost condusă întreaga activitate a mișcării sportive, pentru ca la noua Olimpiadă, România socialistă să fie reprezentată cu cinste, cu demnitate, să fie culese roadele pregătirilor prin cît mai multe medalii și puncte, prin cît mai multe medalii de aur. Lotul nostru olimpic se exprimă la unison în dorința fierbinte de a-și arăta, în acest mod, dragostea neprecupețită față de partid și popor. Așa cum citiți în declarațiile lor, apărute în acest număr de ziar, sportivii manifestă, pe lîngă recunoștința pentru tot ceea ce s-a făcut, pentru ca ei să se prezinte în cele mai bune condiții la Jocurile Olimpice de la Moscova, **forță de dăruire și abnegație deplină, pentru a îndeplini obiectivele.**

În timpul scurt cît a mai rămas pînă la programul fiecărui sport, **antrenorii, tehnicienii și, îndeosebi, sportivii trebuie să se perfecționeze pînă în ultimul moment.** De cea mai mare importanță va fi **păstrarea formei sportive, finalizarea pregătirilor cu competență, cu chibzuință.** Climatul moral joacă un rol extrem de important. **Convingerea în posibilitățile proprii, de autodepășire, încrederea în victorie, ambiția nestăvilită de a cinsti în sport patria, de a da o mare satisfacție milioanelor de iubitori ai sportului din țara noastră, iată gînduri care pot înaripa pe toți sportivii noștri la locurile olimpice de concurs.**

În această perioadă se sărbătoresc marile înfăptuiri ale construcției noastre socialiste, **tumultuoasa epopee a celor 15 ani care s-au scurs de la Congresul al IX-lea al partidului, sub conducerea înțeleaptă a tovarășului Nicolae Ceaușescu.** Sportivii noștri știu că au acum **prilejul, alături de întregul nostru popor, să omagieze aceste mari evenimente printr-o comportare deosebită, plină de avînt și de succese la cea de a XXII-a ediție a Jocurilor Olimpice de vară.** Cu toții își manifestă această dorință pentru fiecare fază a participării, pentru a ajunge în finale acolo unde medaliile și locurile fruntașe sînt disputate și cucerite cu o mare îndîrjire.

În zilele care urmează, în funcție de program și graficul de pregătire, sportivii își iau zborul, cu avioanele, spre gazda Olimpiadei, Moscova. Primii au fost debutanții, veliștii, la Tallin. Azi pleacă gimnastele, luni poloiștii, marți luptătorii, iar joi, cea mai mare parte a delegației României.

De pe acum îi urmărim cu dragoste, cu dorința vie de a-i vedea pe podium, cu inimile palpitînd, cu dorința fierbinte de succes deplin!

Fița Lovin:

UN CULOAR PRINTRE PRIMELE 8...

Deși cariera mea sportivă numără destui ani, totuși adevăratele realizări, succesele — multe, puține, cîte au fost — le-am înregistrat abia acum, în anii din urmă. La început, mai exact în toamna lui 1972, țin bine minte, în cadrul Dinamoviadei internaționale de la București, pe o ploaie torențială, am reușit o nesperată victorie cu 2:04,0 în fața bulgăroaicei Zvetla Zlateva, finalistă olimpică la 800 m, cu puțin înainte, la München. Dar aceasta a fost totuși o... excepție. Cum spuneam, adevăratele realizări le-am înregistrat acum în urmă. Abia în 1978, la Praga, am luat parte la primul meu campionat european (aveam 27 de ani) și am reușit să mă clasez în finala cursei de 800 m cu timpul de 1:58,8; abia în 1979, la Viena, la debutul într-o competiție europeană de sală am izbutit să cîștig medalia de bronz la 800 m (2:03,1) și în același an, la Ciudad de Mexico, la a XI-a Universiadă, am obținut la fel, tot o medalie de bronz, la 800 m cu 2:00,8. În sfîrșit, iată că acum, în cel de al 29-lea an de viață (l-am împlinit la 14 ianuarie) și în al 14-lea an de activitate atletică, voi debuta și la Olimpiadă! E, de fapt, un vis vechi, acela de a concura la cea mai importantă competiție a atletismului, un vis pentru care însă m-am pregătit cu totul deosebit. Nu vreau să fiu considerată ca lipsită de modestie, dar pentru tot ce-am făcut pînă acum și, mai ales, pentru cele ce le mai am în „plan", în acest an, n-am știut ce e odihna. Am alergat la cros, am alergat în sală, am alergat pe pistă, în aer liber, am alergat mult, foarte mult și m-am pregătit ca nicicînd altă dată. Vreau cu tot dinadinsul să fiu finalistă la Mos-

cova! Și dacă acolo, la Lujniki, voi ajunge printre primele 8, cred că vă puteți închipui că n-am să mă mulțumesc doar cu atît!

Laurențiu Dumănoiu:

IMPORTANT ESTE CA ECHIPA SĂ JOACE CA UN SINGUR OM!

În acest an olimpic, potențialul echipei masculine de volei a României a marcat un salt apreciabil, confirmat de numeroase succese realizate în competițiile oficiale sau amicale din ianuarie încoace. Ne prezentăm la Moscova cu încredere în forțele noastre, în șansele noastre de a ne atinge țelul major: o medalie. Este foarte important faptul că avem acum un moral ridicat, că putem aborda fără crisparea de altădată orice întîlnire cu orice adversar. Firește, socot că trebuie să ne păzim cît putem de pericolul automulțumirii, al tratării cu ușurință a anumitor adversari. Aș vrea să simt în echipă aceeași hotărîre nemărturisită, dar care a existat cu adevărat în fiecare dintre noi la turneul de calificare, de a lupta cu deplin angajament în toate meciurile. Atunci înțelesesem că singura noastră șansă este să învingem toți adversarii. Și am luptat zi de zi cu o voință comună pe care nu cred să o mai fi sesizat la echipa noastră de cînd îi sînt component. În ce mă privește, mă voi strădui, pînă la Olimpiadă, să ajung la forma manifestată la „calificări" în Bulgaria, să pot da randamentul maxim în grelele meciuri care ne așteaptă. Important este însă ca toată echipa să fie unită, să joace ca un singur om, să fie în formă maximă, ca toți colegii mei să uite că am învins detașat, în diverse turnee, pe sovietici, pe polonezi, pe cubanezi, pe iugoslavi, pe italieni, adică să considerăm — așa cum va fi dealtfel — că avem mereu în față adversari puternici, cu care trebuie să luptăm cu hotărîre, de la primul pînă la ultimul fluier al arbitrului. Numai în acest fel ne vom crea șansa de a ne putea mîndri și noi cu o medalie olimpică...

Simion Cuțov:

VREAU SĂ MĂ RETRAG CU FRUNTEA SUS

Este dificilă starea psihologică a unui sportiv de la care toată lumea, toți iubitorii sportului din țara sa, colegii de echipă, antrenorii, tehnicienii așteaptă să obțină succese într-o mare întrecere internațională. Și eu, în calitate de „veteran" al reprezentativei de box a României, mă aflu într-o astfel de situație, acum, înaintea Jocurilor Olimpice de la Moscova. Firește, performanțele mele anterioare mă recomandă ca pe unul dintre cei mai îndreptățiți candidați la un loc pe podiumul olimpic. Dealtfel, între numeroasele mele trofee, printre cele cîteva medalii de aur de la campionatele europene, cea de argint de la campionatele mondiale, se află și una de argint, cucerită la ediția trecută a Jocurilor Olimpice. Mă străduiesc — și mă simt capabil să-mi realizez dorința — să-mi reînnoiesc succesul de la Montreal. Mai mulți iubitori ai boxului (chiar și unii tehnicieni) au apreciat că nu mai sînt în plenitudinea forțelor și, deci, nu mai pot obține victorii prețioase în ring. Pot spune că aceste aprecieri m-au ambiționat să mă pregătesc cu mai multă seriozitate, tocmai pentru a le dovedi că nu au dreptate. Și, în cîteva situații, am reușit. Așa se și explică prezența mea în echipa olimpică. Știu că nu va fi ușor. Acum evoluez la o categorie superioară de greutate, deci am adversari mai puternici, s-au mai adăugat și cîțiva ani în plus, dar am încă suficiente resurse fizice și, mai cu seamă, o bogată experiență a ringului, care mă vor ajuta — sper — să urc din nou pe podiumul medaliaților. Nu de alta dar vreau să mă retrag cu fruntea sus...

Sanda Toma:

ÎN SOCIETATEA NOASTRĂ SOCIALISTĂ, LARGI POSIBILITĂȚI DE AFIRMARE

Dacă acum 4—5 ani mi-ar fi spus cineva că voi deveni campioană mondială de canotaj i-aș fi răspuns că glumește, că așa ceva nu-mi stă în puteri și nici în intenții. La școala din Ștefănești-Botoșani, unde am primit primele noțiuni de sport, am cochetat cu atletismul. Aruncarea greutății a fost prima pasiune, iar despre canotaj, despre schif, aveam doar o vagă idee. Totuși, am urmat sfatul profesorului Corneliu Răduț și am urcat în... barcă. Începutul a fost destul de dificil. Acomodarea, noul mediu, mi-au cerut multe eforturi. Am strîns din dinți și, ceea ce mi se părea aproape imposibil, m-am obișnuit cu... schiful. Îmi îngrijeam ambarcația ca pe un prieten devotat, o lustruiam și, din ce în ce mai repede mă apropiam de performanțele celor mai bune canotoare ale țării.

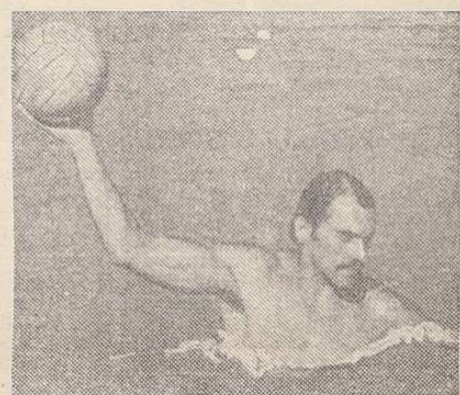
Primele starturi oficiale, primele mari emoții, totul a fost ca un vis. După o perioadă intensă de antrenamente, după multă muncă, în condițiile minunate ce ne sînt asigurate azi de partidul nostru, la primul meu start la campionatele mondiale am reușit o cursă de răsunet și am urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de premiere. Aceasta s-a întîmplat anul trecut, la Bled. De atunci, pretențiile mele și ale antrenorilor au sporit. Pregătirea efectuată mă face să

privesc cu încredere startul în cursele din cadrul Jocurilor Olimpice de la Moscova. Dacă la campionatele mondiale eram o necunoscută, acum la orice întrecere sînt privită ca una dintre favorite. Acest lucru face ca toate adversarele să fie cu ochii pe mine, să-mi urmărească orice mișcare. Experiența acumulată, efortul depus la antrenamente pot însă determina o evoluție bună și, cine știe, la înapoiere mă voi putea poate mîndri și cu o medalie olimpică, una care — de ce să nu recunosc? — ar sta foarte bine în vitrina mea cu trofee...

Dinu Popescu:

PENTRU A 3-a OARĂ LA OLIMPIADĂ

Cred că la Moscova voi fi unul dintre veteranii turneului olimpic de polo. De 10 ani sînt nelipsit din reprezentativa română și mă aflu în preajma celei de a 3-a participări la Jocuri, performanță destul de rară în sportul nostru. La începutul acestui an mi-am propus să realizez trei obiective: să devin recordman absolut în ceea ce privește selecționările în naționala țării, în ceea ce privește numărul de goluri marcate pentru „7"-le reprezentativ și, împreună cu coechipierii mei, să încercăm să întrecem performanța obținută în urmă cu patru ani, la Montreal, cînd am scăpat medalia printre degete, fiind nevoiți să ne mulțumim cu locul IV. Primul record — 209 goluri — l-am și stabilit și cred că în bazinul de la Lujniki îl voi îmbunătăți considerabil. Al doilea îl voi corecta, mai mult ca sigur, în penultima zi a turneului final, cînd voi juca pentru a 233-a oară în echipa națională. Cel de al 3-lea... Sîntem în grupă cu Ungaria, campioană olimpică, cu Olanda și Grecia. Dacă le vom învinge pe ultimele două — și pentru asta nu vom precupeți nici un efort — vom rămîne în cursă, într-o cursă în care orice rezultat este posibil. Știu că și Italia, actuala campioană a lumii, alături de echipele Uniunii Sovietice (pe teren propriu), Ungariei, Iugoslaviei, Cubei (revelația sezonului), Olandei și Spaniei și-au propus același lucru. Cu alte cuvinte, 8 candidate pentru trei locuri pe podium.

Cezar Răducanu:

DE 5 ORI LA FEL DE BUN

Pentatlonul este numit sportul celor cinci sporturi. Și, pe bună dreptate, deoarece practicantul acestei discipline trebuie să fie, în același timp, bun în cinci discipline diferite, adică la călărie, scrimă, tir, înot și cros. Este ceea ce încercăm și noi, pentatloniștii români care ne pregătim pentru startul olimpic. Concursurile din acest an ne-au fost jaloane prețioase în orientarea pregătirii. Împreună cu colectivul de antrenori, printr-o muncă asiduă, am căutat să realizăm o formă cît mai bună pentru cel mai important concurs al anului. Pe mulți dintre adversari îi cunoaștem, le știm și calitățile, și slăbiciunile. Vom face totul pentru a obține rezultate cît mai bune, pe măsura posibilităților noastre. În ceea ce mă privește, după debutul de anul trecut la campionatele mondiale, mă aflu în fața unui nou debut, cel olimpic. Firește, este o onoare să participi la Olimpiadă, dar este și mai important ca această prezență să fie marcată de rezultate cît mai bune. Este sentimentul pe care îl trăiesc cu intensitate în aceste zile premergătoare startului și care mă mobilizează. Doresc din toată inima ca, împreună cu ceilalți colegi, să consolidăm prestigiul de care se bucură pentatlonul modern românesc

Mircea Frățică:

DATORIILE DEBUTANTULUI NU SÎNT MAI MICI

Cînd debutezi la o competiție, este firesc — și omenesc, aș spune — să ai multe semne de întrebare. Cînd această competiție este Olimpiada, înaintea debutului trebuie să nu uiți absolut nimic, adică să știi pe de rost tot ce ai de făcut, să visezi cu ochii deschiși procedeele tehnice cele mai potrivite în diferite momente de atac sau de apărare. Așa am luptat la recentele campionate europene cînd m-am numărat tot printre debutanți. Acolo, la Viena, mi-am învins toți adversarii, exceptîndu-l doar pe englezul Adams, cel care avea să cucerească titlul continental la categoria mea, — semimijlocie. A fost, atunci, un amănunt pe care nu l-am știut bine. Mi-am dat seama de asta abia după ce am coborît de pe tatami: folosisem o priză nepotrivită, care a ușurat mult atacul declanșat imediat de Adams. Astfel, eu am fost nevoit să mă mulțumesc cu medalia de bronz. Dacă ar veni din nou la categoria semimijlocie și la Olimpiadă... Se pare însă că englezul va concura la „ușoară" și atunci nu voi avea prilejul revanșei.

Dacă Adams va coborî la „ușoară", cel mai dificil meci rămîne cu Heinke, din R.D. Germană. El m-a învins pînă acum de trei ori, iar ultima oară am terminat la egalitate. Acum sper să reușesc un rezultat favorabil. Dealtfel, la confruntările olimpice mă voi strădui să am o comportare cît mai bună. Spuneam, la început, că sînt debutant la marea competiție, dar datoriile mele nu sînt mai mici! Dimpotrivă...

Irinel Pănulescu:

VA FI PRIMUL MEU CONCURS ADEVĂRAT

Nu am avut posibilitatea să particip la vreun campionat mondial sau european, așa că prezența mea la startul întrecerilor din piscina olimpică de la Moscova înseamnă realmente un debut într-o veritabilă competiție de amploare. M-am pregătit cu foarte mare ambiție pentru dificila cursă de 400 m a celor patru procedee. Împreună cu antrenoarea mea, Cristina Șoptereanu, am alcătuit și un grafic de cursă, care să-mi permită corectarea actualului record național (4:56,99) și calificarea în finala olimpică, ceea ce pentru mine ar însemna un succes. Am avut șansa, în ultimul an, de a o avea ca parteneră de antrenament pe prietena, coechipiera, dar în același timp și adversara mea Mariana Paraschiv, o fată admirabilă și foarte conștiincioasă. Dealtfel, recordul țării îi aparține și sînt convinsă că și ea are aceleași gînduri. Împreună, zi de zi, la antrenament, am reușit să ne stimulăm reciproc și acest lucru ne-a avantajat. Paralel cu corectarea unor deficiențe de ordin tehnic am căutat să-mi îmbunătățesc continuu rezultatele la bras (anul acesta, la campionatele naționale în bazin acoperit am urcat pe podium) și spate. Sper să reușesc să mă afirm în această mare bătălie, ce se anunță de pe acum, în piscina olimpică din Moscova.

Dumitru Velea:

SEMNIFICAȚIA UNEI PREMIERE

La un an după Jocurile Olimpice de la Roma, unde echipa noastră hipică de obstacole se clasa pe o merituoasă poziție a șasea, cucerеam primul meu titlu de campion. Reușisem să mă situez în fruntea celor mai buni juniori din țară. Au trecut de atunci aproape două decenii, timp în care, împreună cu colegii de generație, am urcat treptele performanței, fiecare nutrind, în acest răstimp, dorința fermă de a readuce echitația românească în familia olimpică. Exemplele oferite cu ani în urmă de V. Bărbuceanu, Gh. Langa, V. Pinciu, P. Andreianu, Gh. Antohi ne-au călăuzit deseori pașii. Dar, deși am obținut numeroase succese în diferite concursuri, nici eu, nici Dania Popescu, nici Alexandru Bozan, nici Ion Popa, colegii mei de echipă națională, nici alți sportivi fruntași nu au reușit să înscrie în palmares o nouă participare la Olimpiadă. O vom face acum, la Moscova. Fără îndoială, sîntem stăpîniți de o mare emoție, dar, totodată, ferm convinși că trebuie să răspundem la cel mai înalt nivel încrederii acordate. Cu prilejul Olimpiadei de la Moscova se va consemna, în călăria românească, o premieră: participarea pentru prima oară a unei amazoane — Dania Popescu — la întrecerile olimpice. Deseori fetele au luat-o înaintea băieților. O dovedesc chiar disputele olimpice. Cine știe? Poate că și acum...